

מראת פלאים... / יהונתן גפן.

הרבה עוברים לי מהצד ומסתכלים עלי

הרבה לוחצים לי את היד,

הרבה יותר מדי

הרבה עוזבים אותי לבד

עם המראה שלי

ולא נותנים לי להוריד

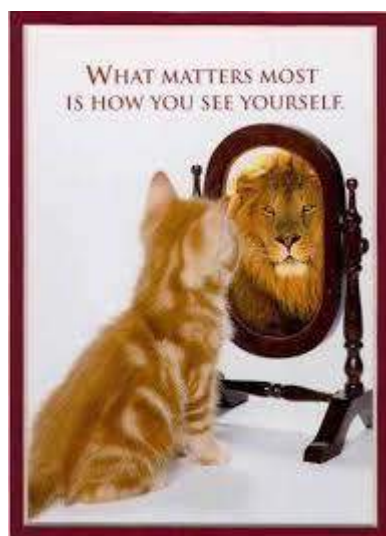
ת'מסיכה שלי .

מראת פלאים, ספרי מהר

איך כל אחד רואה בי איש אחר.

מראת פלאים, תתני הסבר

אני סגור בכ ורוצה להשתחרר.

גיליון מס' 2578 ט'ז תמוז תשע"ט * 26 ביולי 2019

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

בלתי מספיק בהבנת הנקרא? / דליה וגנר.

בארבעה ביולי פורסם לציבור פרוטוקול ישיבת ועדת התכנון . אחד מסעיפיו עוסק
בהסבת מחסן הבגדים לטובת מרכז עסקי.

לטובת מי שלא קרא או לא זוכר, אני מצטטת (תוך השמטות אחדות):
"התכנית הוצגה ע"י בארי (מתכנן המרכז העסקי) וריטה..."

כרגע קיימים חסמים: **המפגש טרם עבר למועדון.... - ההחלטה על המעבר היא באחריות ההנהלה....**

הוחלט: **התכנית מצוינת ומאזנת בין הצרכים....** ריטה תפעל להכנסת שוכרים
באופן הדרגתי, ע"פ התכנון שהוצע, **כאשר ה"מפגש" יקבל את הזמן שדרוש למעבר.**
סוף ציטוט.

סליחה, רגע, לא הבנתי.... התכנית אושרה או לא אושרה? ועל ידי מי?
כתוב שההחלטה על המעבר היא **באחריות ההנהלה**, לא? האם ההנהלה החליטה על כך? ואם כן, מדוע לא שמענו על כך דבר? ואם לא.... באיזו סמכות קובעת ועדת התכנון **שהמפגש טרם עבר למועדון?** מה, זו רק שאלה של עיתוי, שהמפגש עדיין לא עבר, אבל הוא בטח יעבור בקרוב.... או שזוהי שאלה מהותית שיש לדון בה בכובד ראש ולקחת בחשבון את הצרכים של כל המעורבים בדבר?

ועדת התכנון החליטה ש"התכנית מצוינת ומאזנת בין הצרכים....". הצרכים של מי? של הותיקים שמוצאים ב"מפגש" הקיים בית חם ומחבק, ששופץ והותאם במיוחד בשבילם, והמצטיין בנגישות, בשקט החשובים להם כל כך?

אני לא מזלזלת כלל בצורך הדחוף שלנו להגדיל את מקורות ההכנסה של הקיבוץ, אבל קשה מאד לקבל את ההתנהלות של ועדת התכנון שניכסה לעצמה סמכויות לא לה, ללא דיון והתייעצות עם החברים הקשישים והצוות המקצועי המלווה אותם.

בסוף הפרוטוקול קובעת ועדת התכנון ש **ה"מפגש" יקבל את הזמן שדרוש למעבר."**

סליחה, חברי ועדת תכנון יקרים, מי הסמיך אתכם לקבוע שה"מפגש" יקבל את הזמן **הדרוש למעבר** כאשר אין לכם כלל את הסמכות לקבוע **אם המפגש יעבור אם לאו**, וזאת על פי עדותכם, ראו לעיל ("ההחלטה על המעבר היא באחריות ההנהלה....")

או שמא כל ההליך הזה הוא רק אחיזת עיניים, והפור כבר נפל?
אשמח לשמוע שאכן שגיתי בהבנת הנקרא....

דליה וגנר

תגובה ל"הבנת הנקרא" / ארז מירב

בימים האחרונים קיבלתי מס' תגובות לפרוטקול ועדת תכנון שדן באפשרות להסב את מחסן הבגדים לטובת מרכז עסקי.

אני מצטער אם הפרוטקול לא נכתב באופן ברור ומקווה שעכשיו הדברים יהיו יותר ברורים:

1. מזה שלוש שנים מתקיימים דיונים בפורומים שונים על הרעיון להעביר את המפגש ממקומו. הרעיון נולד מתוך הצורך לבדוק האם איחוד של הפעילות של ה"מפגש" עם הפעילות ב"לב הקיבוץ" ובמועדון יתרום לכל הצדדים. כמו כן, נבדק הפוטנציאל הכלכלי של הסבת מחסן הבגדים כך שישמש מרכז עסקי שמניב שכר דירה- דבר שיכול לסייע למצבו של הקיבוץ. בדיונים משתתפים כל מי שקשור לנושא בתוך ההנהלה, וכן מומחי נגישות, ומנהלים מקצועיים מהמועצה האיזורית. כמי שמשתתף בחלק מהדיונים אני יכול להעיד שכולם מאוחדים בדעה שיש לשמור היטב על איכות השירות שמקבלים חברי המפגש.

2. השאלה עצמה- אם להעביר את המפגש ממקומו או לא, לא הועלתה בפני חברי ועדת תכנון וכך גם נרשם במפורש בפרוטקול. הפתרון לכך ינתן רק בסיום הדיונים ובפורום נרחב הרבה יותר. עם זאת ועדת תכנון התבקשה לבדוק בינתיים האם, עקרונית, למחסן הבגדים יש פוטנציאל תכנוני להפוך למרכז עסקי.

3. לצורך כך הוכנה סקיצה, והיא הוצגה ונותחה בפני הפורום של הועדה. בסיום הדיון נקבע כי הסקיצה מצויינת, ועקרונית מראה כי יש פוטנציאל עסקי למחסן הבגדים.

4. לעניות דעתי טוב עשו נושאי המשרות בקיבוץ כאשר פנו לוועדת תכנון ע"מ לבדוק את פוטנציאל התכנון של המבנה כולו בטרם קבלת החלטה וזה גם המקום להודות לחברי הועדה שעשו כמיטב יכולתם ע"מ לייעץ בנושא זה.

בכל מקרה, אני שמח על האיכפתיות ותודה על ההקשבה.

ארז, בשם ועדת תכנון

תגובת הבהרה

הדיון בהנהלה התקיים – אך טרם סוכם, ומתוכנן דיון נוסף בזמן הקרוב, בו יוצגו בפני ההנהלה כל הנתונים שנאספו, יחד עם בעלי תפקיד ובעלי עניין שיוזמנו לישיבה כדי לתת את עמדתם.

לאחר הבנת כל המרכיבים – תקבל ההנהלה את ההחלטה שתהיה נכונה להבנתה.

נכון שבמהלך החודשים האחרונים, עם התקדמות ובדיקות של הגורמים השונים, חשבנו שכבר התקבלה ההחלטה – אך לאחר בדיקה נוספת מצאנו שהיא טרם הוכרעה, רק ביקשנו ממספר בעלי תפקידים לבדוק ולהביא את הצדדים השונים הטכניים בעיקר. ומכאן קמה ההמולה.

פצימות ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

ושוב אני כותבת לאחר פסק זמן – כי דברים ממש מרגשים קורים עכשיו בלב הקיבוץ. זוכרים שכתבתי שזכינו ב 20,000 ₪ מהמשרד לאיכות הסביבה? כדי לשפץ את המטבח לשעבר ולהפוך אותו לנגריה ולחדר ספורט. אז הוספנו עוד 27,000 ₪ מההכנסות שלנו ועודד כץ העמיד לרשותנו את כישוריו היצירתיים, יחד עם בארי ויריב (שאינו מכפר הנשיא), סוג של צוות לעניין. ותוך חמישה ימים בלבד, הם הורידו את כל מערכת החשמל הישנה, את כל הברזלים שנשארו מהמטבח הישן, ותיקנו את התקרה שחלקה כבר קרס מנזילות הגשם בחורף. למזלנו הפכו את הגג של המטבח לגג סולארי ולכן הוא תוקן ולא יהיו בו נזילות בחורף הבא עלינו לטובה. תודה תודה לגג הסולארי!.

אז הצוות לעניין בנה את הקיר המפריד בין הנגריה לחדר הספורט והוא עתיד להפוך בקרוב לקיר טיפוס. כאן המקום להודות לעודד, לצוות שלו, ליבין וקובי שהתנדבו להקים את קיר הטיפוס. תודה מכל הלב לכולם. לאחר שצבעו את כל הקירות וחיברו דיקטים מיוחדים ויפים על החרסינה, שגם היא הייתה כבר סדוקה ושבורה ומסוכנת למשתמשי חדר הספורט בעתיד. פתחו דלת כניסה חדשה לכיוון הנגריה. ובעצם הוסיפו דלתות לכל כיוון שבו הן נצרכות. ולאחר שסיימו את כל זה הדביקו תקרה אקוסטית והניחו סורגים על החלונות וחדר ספורט כמעט הושלם.

מילה טובה לגננים שלנו שבאו ואספו את כל הג'אנקיה שהייתה מרוכזת במטבח היישר לחצר הגרוטאות. הרבה תודה לגיא, אמרי וטל שבחמש עשרה דקות עשו פינוי של מה שחשבתי שייקח שנה לפנותו.

כעת הגענו לשלב ב' שבו צריך להתקין פרקט לרצפה, מזגנים וחשמל. וכמובן לסיים את קיר הטיפוס. לשלב הזה אנו זקוקים לסכום של בסביבות 50,000 ₪. חלק קטן מהסכום נצליח לקושש מהכנסות לב הקיבוץ מארוחות ואירועים, אך לצערנו זה לא יספיק, ואנחנו ממש רוצות לפתוח את חדר הספורט והנגריה כבר בספטמבר.

ושוב תודה ענקית מכל הלב לכל העוסקים בשיפוץ וכל התורמים המאפשרים להזרים חיים חדשים למטבח ולעזרת הבישול הנטושים. יהיה לנו חלל קומפקטי ואינטימי לנגריה, ולצידו חדר ספורט לתפארת, גדול ומרווח לחוגים, ומקום שאפשר יהיה לשחק בו באופן חופשי כאשר ירד גשם בחורף או בקיץ בזמן החמסין. אנחנו כמובן מזמינות את החברים לבוא לראות איך ניראה כעת המטבח בשעות שאנו נמצאות בלב הקיבוץ. ניפגש,

אנו פונות בזה ללב הרחב של כל תושבי וחברי כפר הנשיא, וגם כל חברינו הטובים מכל קצוות העולם לתרום כמה שהם רוצים לטובת סיום הפרויקט. אנחנו נפתח אתר של מימון המונים ונודה לכל תורם באופן אישי בכל מני דרכים מקוריות שתותאמנה באופן אישי לכל תורם.

מעין ורחלי

לב הקיבוץ מטבח משופץ, תקרה אקוסטית חדשה. תודו שלא זיהיתם

נפגשים במפגש...

'המפגש' כשמו כן הוא... מקום מפגש עבור חברינו המזדקנים.
המקום פתוח בכל ימות השבוע, מתוכם יש 3 ימי פעילות מרוכזים. אך ככלל - אופי המקום ומה שמנחה את כולנו הוא ליצור מקום שמאפשר מפגש ספונטני חברתי מתוך ההבנה בחשיבות המפגש החברתי לבריאותנו הנפשית, המנטאלית והפיזית (הוכח מחקרית).

מצורפים כמה רגעים של חברינו,
יושבים במפגש לשיח חברי ספונטני.
משמח אותי כל כך רגעים שכאלו...
שמחה שאתם, החברים
מוצאים ב'מפגש' מקום טוב למפגש.
אותי זה מרגש... מה איתכם?

- תודה לטומי עמית שהיה אצלנו להרצאה מרתקת על לורנס אוליפנט:

- יום שני הקרוב - 29/7 בשעה 10:00 **רחל גינת** תגיע לחשוף בפנינו את:

כפר הנשיא - סיפור מקומי

אתר הארכיון החדש, הרעיון מאחורי סיפור מקומי והדגמת תפעול האתר. נהנה מתמונות של אז ושל היום, נעלה זיכרונות, נחייך נוסטלגיה ועוד הרבה...

שבת שלום לכולם, וניפגש במפגש... שיפי

מנסורה, בוקר, אמצע יולי 2019 / אבישי פרלסון

הציפורים ממלאות את האוויר בקריאותיהן, גלגל השמש מטפס במעלה המזרח מעל הרי הגולן.

כאן, למזלי, האיקליפטוסים הענקיים מעניקים לי צל, מסתור מהחום המתגבר. טוב להיות כאן לבדי עכשיו, ישוב שעון על הסלע, חש את הרוח הקלילה על עור גופי החשוף.

כאן, לפני 71 שנים, התישבו החלוצים, המייסדים הראשונים של קיבוץ כפר הנשיא, ואני מנסה לדמיין את חייהם כאן בשנים הראשונות, לפני שעלו לנקודת הקבע, על הגבעה שממערב.

איך חיו כאן? מה בדיוק אכלו ושתו? איך ישנו ותינו אהבים באוהלים הקטנים? איפה התרחצו?

ירדו במורד הירוד לירדן בסוף יום העבודה המפרך, וחזרו מהרחצה מיוזעים ומאובקים מהעליה הארוכה, כך סיפרו לנו בילדותנו.

בית המוכתר

סלעי בזלת

קוצים מתייבשים

גללי הפרות הרזות

עצי האיקליפטוס שגדלו כל כך מאז

נוף הגולן קרוב, מעבר לנחל הירדן הזורם מתחתי

פיסת אדמה קשה בגליל הצפוני- מזרחי, רווית הסטוריה וסיפורים ומאבק וחיי

אנוש שהאמינו בחלום ויצרו מציאות, יצרו קיבוץ- קהילה, יש מאין.

וכאן בכפר הנשיא נולדתי וגדלתי, בנוף הטרשי היבש הזה, בין אנשי הבזלת,

שחיו כאן בין האבנים הקשות.

צעירות וצעירים שעזבו את אירופה ואת משפחותיהם ואת העולם המבולבל של

אחרי מלחמת העולם השנייה, ובאו לכאן, חדורי מוטיבציה ועקרונות, ועם

הפחד, ועם הלא נודע, ועם השאלות הקשות-

חיו ויצרו.

וכיום, רוב אותם החלוצים הראשונים נקברו באדמה השחורה, מתחת לברושים

ולזיתים, וסופסוף נחים מנוחת עולמים. המעטים שנשארו בחיים זקנים, איכשהו

חיים בעולם שמשתנה במהירות חסרת מעצור.

עולם של מחשבים וטלפונים "חכמים", המכילים יותר אינפורמציה חובקת עולם

ויקום מכל שידענו עד כה, עולם מהיר ועצבני, במרוץ "קידמה" מסחרר, עולם

של אנושות שהביאה עצמה אל סף הכחדה של כל מה שמוכר ואהוב וברור.

מה נשאר לעשות?

לומר תודה על כל שיש, כל שקיבלתי, וכל שסביבי
 תודה על ההזדמנות
 על הרגע הזה של שלווה
 ועל האפשרות לנשום ולחוות את הרוח על עורי החשוף
 תודה על פלא החיים ונס הבריאה.
 תודה עמוקה על יופי הטבע
 על האדמה, האוויר, המים, ואש השמש והלב
 תודה על שהאבה מקיפה ופורצת החוצה
 תודה על ההזדמנות לחוות את זו החוויה
 של להיות בנאדם עלי אדמות
 תודה שאני מחבר את השרשרת של הדורות שמלפני- לשרשרת הדורות
 שתמשיך, כנראה, גם אחרי שאעבור הלאה, אחרי שאפרד מגופי ואחזירו
 לאדמה ממנה באתי.
 איזה יופי שאני בסך הכל חוליה
 המחברת בין כל שאר החוליות
 ואיזה יופי להשתחרר לרגע מהדאגות ל"עצמי" ול"עתידי", ל"הצלחתי"...
 השרשרת תמשיך בצורה זו או אחרת.
 מה יש לי למסור לחוליות הבאות?
 לחוליות שמאחורי במיקום, ולפני בציר הזמן- תודה רבה!
 לחוליות הבאות מלפני במיקום, ואחרי בציר הזמן- ברכה:
 מי יתן ולא תסבלו לשוא
 מי יתן וכל האתגרים והקשיים- יהפכו בתהליך הקומפוסט הענק של החיים-
 לזבל עשיר שיפרה את המשך הגידול, ויביא יבול יפה ופרי רב טעם
 של הבנות
 של ידע אמיתי
 של אבחנות מדויקות.
 מי יתן ולא תגרמו סבל, מי יתן ותחוו שלום בתוכם ומסביבתם, מי יתן ותחוו
 אהבה, מי יתן ותהיו נוכחים ופנויים, חופשיים, לענות לקריאה התמידית:
 בן אדם- איכה?

הינני, כאן ועכשיו שופע בתודה, ומשפיע ברכה.

האם אפשר ומותר
 להיות חופשי ומאושר?

אבישי

הוא עוד ישוב

1. **השבוע** התקיימה בזאפה לייב פארק ראשון לציון, הופעה לציון עשרים שנה לעלייתו של מאיר אריאל בסערה השמימה.

2. **באותו** ערב ישבתי לספר את געגועי אליך מאיר.

3. **נפגשנו כמה פעמים**. אחת מהן זכורה לטוב הייתה בשנת 1987 כאשר אידו סלע ומיכה ליבנה עשו ביחד איתך ועם יהודה עדר, מיקי שביב, יואב קוטנר ורע מוכיח, את "מסע בחירות – מאיר אריאל". איתי לנדסברג היה אחראי על ההפקה וקשר את הקצוות, בכל פעם שהם נפרמו. הסרט שתיעד איך חציתם את מדינת ישראל לאורכה ולרוחבה מהצפון עד לדרום. היה זה מסע הופעות הבנוי כמסע בחירות בסגנון אמריקאי.

בכל מקום הייתם מופיעים בכיכר המרכזית של העיירה, הכפר ואו העיר שבה חניתם. היה מעניין לראות איך האנשים דבקו בך. היית ממגנט ומעושן לרוב.

אחרי ההופעה בקריית שמונה באתם לישון בלילה בכפר הנשיא ולנתם בבית ילדים. אני זוכר את צחוקך החם והמתגלגל ומבטך הרך והמצועף בעשן. ישבת בחוץ בחושך על הקיר הנמוך של המבואה, גלגלת סיגריה ונראית כמו הזחל שיושב על הפיטריה באליס בארץ הפלאות. הצעת לי אחת והפרחת לאוויר הגליל הקריר טבעות טבעות של עשן ועקבת אחריהן במבט מהורהר, עד שאבדו בחשכה המתגברת.

עשרים שנה מאז שהלכת מאיר ועודני זוכר את עשןך, צחוקך ואת להטוטי שיריך. וכשדיברת שירים היה אפשר לשמוע את הילד הפנימי מהדהד מתוכך, פליאה גדולה על העולם הנפלא והמורכב.

לפעמים חשבתי שמה שאתה עושה עם השפה העברית גובל כמעט בחוסר מוסריות. הצורה שבה התעלסתם והתגלגלתם על הדשא של השכן, זה שירוק יותר, תמיד ירוק יותר משלך.

אין מה לומר עשיתם חיים אתה והשפה העברית. חיים משוגעים. היית אקסצנטרי ולא פעם גם שנוי במחלוקת. אך תמיד תמיד נותרת בן אדם שכיף גדול להיות איתו.

דבר אחד ברור, הותרת את חותמך המרתק במה שנקרא התרבות העברית, זאת שכבר עכשיו ברור שלא ברור בכלל מהי ומיהי ולאן היא הולכת.

כבר עשרים שנה בלעדיך וחבר אתה חסר. מאוד אתה חסר. אולי תחזור?

.4

קוסם של מילים (למאיר אריאל שהיה ואיננו)

מה יפה
מתחרז נשפך
עם נשכח ,
כמה קל לרוקן
אגדת דשא לפח

הו מאיר איפה אתה עכשו,
הנצח קוסם לך אלף גון בחידת מרחקיו
אך לבו און הוא לעיניך זב כזב זב אכזב.
ואתה מסתובב שם עם ארול בתחתונים
בלילה אפל ועמוק שכלו כוכבים
הולך מתלתל בין עצי הגן הרטובים מטל
מעשן ושר ללוסי ולמלאכים אגדות של חז"ל

ואצלנו מאז שהלכת הכל השתנה
הענינים כאן זולגים מדחי אל דחי
השדה המזהב מקף בחומה בצורה.
ובפנים עושק ושקר וגזל ודמעות יתומה,
אין יוצא ואין בא, ואתה אתה לא מתעורר,
איפה אתה לעזאזל? למה אתה לא בא?

אז חרש בלאט תעלה שועת נדכאים
ותבוא מבעד שער אונאה
(שלעולם אינם ננעלים)
ואתה הו אז אתה כארי
תתגבר
ותשאג כמו אל
מנבכי תנומת עולמים
אז תקיץ אריאל
תעביר את האצבע
בסערת מיתרים,
החשמל ילחש בגיטרה,
אתה תלהט בניבים.

וגר זאב עם כבש ונמר עם-גדי,
ופרה ודב תרעינה יחדו בשדי ,
ואריה, כבקר יאכל תבן,

ועגל וכפיר משוטטים בגיא בן הינום
ואריאל נוהג בם ומוליכם בחייה של שלום

חרצובות לשונך
שוב תתיר ותשיר-
בחיים עובר שבוע
עוד מעט נרדם
לב נודד אל מבוע
אל שלחיה פרידס רמונים
כפרים עם נרדים.

קוסם של מלים
שוב חיינו מאיר,
אוי כמה אנחנו
מתגעגעים מאיר
כמה אנחנו
מתגעגעים.

ממש כמו פעם. מתנדבים בעם.

קצת לפרגן,

בשבועיים האחרונים כ - 800 חבר'ה, מתנדבים מכל הארץ, הגיעו לכפר הנשיא לעזור בקטיף הליצי .

הם התרגשו מהאנשים מהקיבוץ שפגשו בדרך. מהנעימות, מהרצון לעזור ומקבלת הפנים הלבבית.

הם לא נתקלו בקיבוץ כזה

אז שוב תודה למקום המיוחד והאנושי הזה

שאנו חיים בו.

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

• יחסי ציבור

בוריס ג'ונסון, השובב עם רעמת השיער, שדומה לזאת של דונלד טרמפ, הוא ראש הממשלה החדש של בריטניה.

עד כמה הנושא הזה קשור ממש אלינו? תלוי את מי שואלים. מקבלי הקצבאות מבריטניה, ודאי מודאגים מעתידה של הלירה שטרלינג. אבל חוץ מזה, אנחנו יכולים להיות אדישים כלפי התוצאה (כל עוד לא מגיע לשלטון ג'רמי קורבין, האנטי ישראלי והאנטי-שמי)...

לכן, אנחנו יכולים להשתעשע קצת בהיסטוריה שקושרת את בוריס ג'ונסון אל כפר הנשיא. ג'ונסון הגיע כמתנדב לכפר הנשיא, שלא כמו כל המתנדבים הבריטיים שהגיעו הנה באמצעות נציגות הקיבוצים בלונדון, בימיו של אריה וולפין כשליח, ומאוחר יותר בימיה של שמחה ארנולד כשליחה, הוא ואחותו הגיעו באמצעות "פרוטקציה" של משפחת זיו ממרקס אנד ספנסר.

כמובן, ששהותו של מי שעתיד להיות ראש ממשלת בריטניה בכפר הנשיא, היא נושא בשולי החדשות, אבל בהחלט יש עניין לתקשורת לעסוק גם בזה. וכך, "כתבנו בצפון" (ערוץ 12), גיא ורון, הכין כתבה בנושא. הוא התקשר לכמה אנשים כאן בקיבוץ. היו כאלה שענו לו בגסות, ומישהי אפילו טרקה בפניו את הטלפון, אבל, היו גם כאלה שראו את הפוטנציאל של יחסי ציבור טובים לכפר הנשיא, והרימו את הכפפה. וכך, קבלנו כמה משפטים מלומדים מפי ד"ר גיורא גודמן, וכמה משפטים בעברית המיוחדת של אלק קולינס, האבא המאמץ של ג'ונסון למשך שלושה שבועות שבהם החזיק כאן מעמד, ובסוף זכינו ב"זיג" מושלם של שני נציגי כפר הנשיא הנ"ל ששרו את המנון "לידס יונייטד"...

ואגב: גיא ורון "כתבנו בצפון" נתן לנו סיוע משמעותי במלחמתנו לטובת קו 73, אז הוא "משלנו"...

יומיים אחרי ערוץ 12, היה עוד ראיון עם אלק בערוץ 13 ואז נזכרו בנו גם בערוץ הראשון (כאן 11), קבלתי טלפון מהכתב שרצה לדעת אם אני כתבתי את סיפור חייו של ג'ונסון (הוא ראה באתר של כפר הנשיא שאני כותבת סיפורי חיים של אנשים...) ובקש ממני מספרי טלפון, נתתי לו את המספר של אלק...

• ובהקשר לקו 73

כמה ימים אחרי שקבלנו את ההודעה על הפעלת קו 73 לכפר הנשיא, קבלתי מכתב מהגברת עליזה רוזוליו רכזת פניות הציבור במשרד התחבורה.

המכתב היה בתשובה למכתב ששלחתי מרוב תסכול אל שר התחבורה, ישראל כץ. המכתב שלי נשלח ב-29 לאפריל 2019. התאריך על מכתב התשובה 29 באפריל 2019. אין ספק טיפול זריז ויעיל, אבל: "מכתבך הועבר על ידינו לבדיקת מנהלת מחלקת פניות הציבור ברשות הארצית לתחבורה ציבורית, גב' שרונה קרסגי, אשר תשיבך ישירות עם העתק אלינו. תוכל להתעדכן (כך ממש כתוב, תוכל, כי זה כנראה נוסח סטנדרטי) ישירות אודות התקדמות הטיפול בפנייתך בטלפון...."

כאמור, המכתב הגיע אחרי כמעט 3 חודשים, החותמת על המעטפה 27.6.19... הדואר, דווקא העביר את המכתב מהר. עדיין לא קבלתי תשובה ישירה מהגב' קרסגי. אולי היא תגיע בעוד שנה, אני שוקלת להתקשר לטלפון כדי להתעדכן אודות התקדמות הטיפול בפנייתי, ואולי אוכל לספר להם שהאוטובוס כבר מגיע לכפר הנשיא..."

• **ועוד על איסלנד: מסים גבוהים והשקעה ציבורית גדולה .**

התל"ג באיסלנד הוא \$60,000 זה סכום גדול, אבל מכיוון שהאוכלוסיה באיסלנד קטנה מאד (350,000 איש) זאת בעצם מדינה ענייה. למרות זאת המדינה משקיעה השקעה גדולה בתחום הציבורי. החינוך עד תום האוניברסיטה הוא על חשבון המדינה, כך גם הבריאות. בעיר הבירה, רייקיאויק יש היכל תרבות גדול ויפהפה שנבנה על ידי המדינה. בהיכל התרבות מציגים את מיטב המופעים הבינלאומיים. השקעה רבה מושקעת גם בספורט, ובעיקר בטיפול הילדים והנוער בתחום הספורט. מכיוון שהאקלים הוא האקלים של הקוטב הצפוני, וחודשים רבים בשנה כמעט אין אור יום, נבנו אצטדיונים גדולים ומקורים במקומות שונים ברחבי איסלנד. התוצאות בהחלט מרשימות: נבחרת הכדורגל שלה הגיעה למקומות מכובדים במונדיאל ובתחרויות בינלאומיות אחרות. תזכרו: כל האוכלוסייה של איסלנד היא קצת יותר מזו של חיפה...

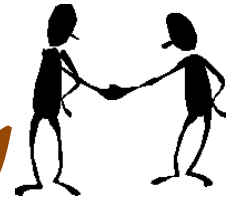
השכר באיסלנד גבוה, המיסים גבוהים, אך גם התמורה לציבור גבוהה מאד. זה בהחלט מעלה הרהורים על כל הנושא של מיסוי מול סיפוק שירותים לציבור, ועל הקשר בין מה נותן האזרח (או תושב בקהילה כלשהי) ומה הוא מקבל.

• **בפעם המי יודע כמה – הדגלים**

אני מתחייבת להמשיך ולבקש: הורידו את הדגלים הקרועים והבלויים בכניסה לקיבוץ. זה ביזיון לדגל, זאת בושה לנו. אם יש אמצעים לתלות, צריכים להיות אותם האמצעים להסיר!

מקווה שלא אצטרך לבקש גם בשבוע הבא!

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – דרור ארצי,

גר ברכבות שמאחורי המרכולית

איך הגעתי לקיבוץ

אני במקור מתל-אביב, אבל כבר מהצבא ידעתי שאני רוצה לגור במקום אחר. אחרי כמה שנים שאוסנת ואני גרנו בתל-אביב, בדקנו כל מיני אפשרויות והחלטנו לעבור צפונה. היו לנו חברים ביסוד המעלה, אז עברנו לחולתה. הכרנו מישהי מכפר הנשיא (שכבר לא כאן), ובחג שבועות, היא הזמינה אותנו – אחרי שהיינו בחג בחולתה, היו שם 20 אנשים ושתי עוגות, הגענו לכאן וראינו – בריכה מלאה, שמח, שפע. התחלנו לחפש כאן, אימרי סלומון הראה לנו את הבית, ראיתי את הגודל, אמרתי – אני לא בא לגור כאן. קטן יותר ממה שגרנו בו, ויקר יותר. חיפשנו משהו אחר, ובסוף בכל זאת נכנסנו לבית הזה, ואני כאן כבר 13 שנים. זה מזכיר לי את "דירה להשכיר" – השכנים טובים בעיני, גם אם הבית לא הכי. כשבאנו לכאן זה היה מאוד מרגש, שמו לנו זר פרחים בכניסה, קיבלו אותנו מאוד יפה.

מה אני עושה בחיים

אני צלם – בעבר הייתי צלם עיתונות (ראו בשאלה אחרונה), היום אני מצלם בעיקר עסקים, צילומי תדמית וגם טבע, אנשים, מעט מאוד עיתונות. אני גם מורה לצילום, בקורסים פרטיים ובחוג לנוער עם הפרעות נפשיות בביה"ס זיו בצפת.

קרובי משפחה בקיבוץ

בת זוגי לשעבר - אסנת

בנותיי - יובל (12) וירדן (9), שתיהן נולדו בקיבוץ.

כמה מילים על הקיבוץ

כמי שבא מתל-אביב, בשבילי זה גן עדן כאן. בכלל, הצפון הוא גן עדן, וכאן במיוחד יש בועה, במובן החיובי של המילה, יש כאן מרקם אנושי נהדר, גם אם תמיד יש יוצאים מהכלל.

ביחס לקיבוצים אחרים מסביב, יש כאן משהו בקהילה שאין בהרבה מקומות, דברים שמחממים את הלב. כל החגים, האירועים, המסיבות, הפאב, פורים, ארוחות מהלב – זה דבר מדהים, קבלות שבת זה גם משהו מאוד יפה. כל שנה אני מתרגש מחדש להיות כאן ביום כיפור, לראות איך מגיעים אנשים ובני קיבוץ מכל הארץ להיות כאן, זה מאוד מיוחד ולא מובן מאליו. זה לא שחסרות כאן בעיות, אבל על כפות המאזניים, ברור איזו כף לוקחת.

משהו שאני רוצה לספר

איך נהייתי צלם –

אף פעם לא חלמתי או אפילו חשבתי להיות צלם, אף דוד לא הביא לי מצלמה בגיל צעיר. כשנסעתי למזרח אחרי הצבא, קניתי מצלמה בפעם הראשונה בחיים שלי, התחלתי לצלם, אנשים אמרו שיש לי צילומים יפים. חזרתי לארץ, למדתי קורס קצר, ראיתי בזה כתחביב. ואז ראיתי פירסום במגזין "מסע אחר", הם פתחו בי"ס לצילום, נרשמתי למסלול השנתי, בשביל הכיף. לאט לאט התחביב הלך וגדל ותפס נפח בחיים שלי, לצד העיסוק המקצועי שלי שהיה בתחום התיירות.

כשהחלטנו לעבור לצפון החלטתי גם לשנות כיוון מקצועי. התחלתי לחפש עבודה, ואז במקרה, פגשתי חבר שעבד בחנות בחצור, סיפרתי לו שאני מחפש עבודה, הוא אמר לי – הרגע היה כאן צלם מעיתון מעריב שאמר שהוא מחפש צלם שיעבוד איתו, יצא לפני 10 דקות. נוצר קשר וככה התחלתי לצלם עיתונות, הייתי נוסע איתו ועם עוד צלם מעיתון הארץ, וככה למדתי, קפצתי למים העמוקים. שנה אחר כך היתה מלחמת לבנון השניה, וזה היה כבר לקפוץ לאוקיינוס. היה מאוד מאתגר, אבל למדתי הרבה. ככה הפכתי להיות צלם מקצועי. התרוצצתי בכל הצפון, מחיפה ועד הגולן, בכל סוגי העבודות – ספורט, מגזינים, חדשות. צילום עיתונות הוא עבודה מאוד תובענית מבחינת שעות עבודה, ועם הזמן, כשנולדו הבנות, החלטתי לקחת כמה צעדים אחורה כדי להיות יותר עם המשפחה, ואז בניתי את העסק כפי שהוא היום.

תודה רבה דרור, נעים להכיר!

"קצת אהבה לא תזיק"
ערב שכולו אהבה ושירים
בערב ט"ו באב, חג האהבה
15.8 בשעה 21:00

בתכנית:
שירי אהבה קסומים
מפי מיטב זמרי הקהילה
וכיבוד משובח
הערב
למבוגרים בלבד,
מגיל 18

איתכם ועבורכם / עבורנו
וועדת תרבות

דוד אלמן

פינת היזואולוגיה

Visualogy corner (David Ellman)

שובה של פינת הבננה

Return of the banana corner

וכעת, קומפוסט דיגיטאלי

